

Obsah

1 Příloha	i
1.1 Transkripce průběhu focus group	i
1.2 Informovaný souhlas s účastí ve výzkumu a se zpracováním osobních údajů.....	xxii

1 Příloha

1.1 Transkripce průběhu focus group

MODERÁTOR: Dáme si takové úvodní kolečko, vyloženě pojedeme dokola a každý, kdybyste řekli, jak se jmenujete a k tomu, kdybyste řekli nějaký svůj oblíbený seriál nebo to, na co se koukáte teď aktuálně. Tak můžeme začít tady zleva?

Daniela: Tak já můžu. Jmenuji se Daniela, a právě teď koukám na seriál Lakers na HBO, kterej je o basketbalistech z 80. let. A o tom, jak do Lakers byli na vzestupu. A můj oblíbený seriál je sitcom New Girl. Stačí to takhle?

MODERÁTOR: Určitě, díky.

Valerie: Ahoj, já jsem Valerie a momentálně sleduji seriál Notre-Dame na Netflixu a je to teda minisérie, ale doufám, že se to počítá?

MODERÁTOR: Jasně.

Valerie: Chybí mi jeden díl a je to vlastně o požáru...

Tamara: Je tam Emma Smetana?

Valerie: Emma Smetana tam zatím nebyla, ale je tam nějaká novinářka, která je blondýna, takže... Tak jo a nejoblíbenější seriál asi úplně nedokážu říct, protože jich mám hodně.

Jonáš: Ahoj, já jsem Jonáš, no a aktuálně přemýšlím vlastně, co vlastně sleduju, nedávno jsem koukal na Modern Family, sitcom, už se to nenatáčí. Tak to je takový odpočinkový. A jinak jako oblíbenej seriál mě napadá Narcos. Hra o trůny asi ještě, kromě poslední série. (Daniela přikyvuje)

Marek: Já se jmenuju Marek a v poslední době jsem nejintenzivněji koukal na seriál Teen Wolf na Netflixu (všichni se smějí).

Valerie: To je dobrý!

Marek: Což je docela takové klišé téma, ale bylo to udělaný docela stravitelně a přijatelně mělo to docela i hodnotu a úroveň... (opět se všichni smějí) Ale úplně naposledy jsem se o jednom víkendů tady v práci koukal na Jistě, pane ministře.

Pavla: Já jsem Pavla, pravidelně koukám hlavně na detektivní seriály. České seriály všech časů, novinky i staré. Zním z paměti všechny Poiroty, slečny Marplové a Sherlocky Holmese. A pravidelně se vracím k brakovým skvostům 90. Pavla Třeba Buffy – Přemožitelka upírů, nepohrdnu Akty X. Aktuálně koukám znova na Dr. House.

Tamara: Ahoj, já jsem Tamara, já teďka koukám na seriál, na jehož jméno si nevzpomenu, je to něco jako Santa Clarita Diet, myslím a není to vůbec špatný, je to teda zombikárna. Ale nejoblíbenější seriál mám určitě městečko Twin Peaks a Odpočívej v pokoji, což jsou takový devadesátkový seriály, ale skvělý. (všichni přikyvuji)

Mirek: Tak ahoj já jsem Mirek a nestihl jsem přijít na to, co je můj nejoblíbenější seriál, ale teď koukám podruhé nebo potřetí na Office (Jonáš uznale přikyvuje), takže to aspiruje na to být nejoblíbenější. Možná mě napadne ještě něco lepšího.

Daniela: Na Office se taky koukám.

Marek, Jonáš a Valerie dodávají, že viděli pár dílů.

MODERÁTOR: Tak děkuju za vaše představení. Teď už to nebude kolečko, můžete mluvit libovolně, když vás něco napadne a zajímalo by mě, jak sledujete seriály?

Jonáš: Teďka, řekněme posledních pár let, nebo od té doby co skončil covid a můžeme zase chodit ven, což si myslím, že je nějaký hraniční... Tak ten čas na ty seriály jako moc není. Takže pro mě rozkoukat nebo spíš dokoukat nějaký seriál je skoro nemožný, protože mám do jistý míry výčitky, že ten čas strávím strašně moc nebo bych musel věnovat strašně moc tomu, abych nějaký seriál vůbec dokoukal. Ještě když je bohužel... Úplně nemám rád takový seriály, kde je ten děj vycpaný nějakou vatou, má to pět sérií, dvacet dílů každá, a to úplně mě odrazuje od toho nějaký seriál začít. Takže mám radši spíš nějakou minisérii, kde vím, že je to ohraničený nějakým rozumným časem, což se dá během dvou, tří večerů zkontrolovat. Ale samozřejmě ve chvíli, kdy přišel na trh Netflix a přišel tady s tou revoluční myšlenkou, že seriál bude dostupný vcelku, tak to byl velký zlom. Člověk může za jeden večer ten seriál zkontrolovat a pak jsem samozřejmě trpěl druhý den v práci.

Tamara: No, jestli to můžu vzít zase za jiný konec, tak já se dívám na seriály vleže (Marek, Mirek a Jonáš kývají), v posteli. Úplně minimálně se koukám vsedě u stolu, protože jsem limitovaná bytem a nemám tam vlastně žádný obývací, takže bych musela v kuchyni. A většinou u toho jim, jim u toho sushi. Takže takhle já se dívám na seriály.

MODERÁTOR: A někdo další u toho taky jíte?

Valerie: Určitě. Jak říkal Jonáš, že není hodně času, tak já to vždycky využiju... Já to mám třeba hodně o víkendu, tak jak vařím a většinou když si to jdu sníst, tak si to sním u seriálu. A jelikož mám rozkládací gauč, takže někdy u toho sedím, když ho mám složený, ale když ho mám rozložený tak u toho ležím (Tamara: Vidíš, taky!). Takže v podstatě pořád si vlastně drobím do postele, ale je to v pohodě. Takže s tím souvisí to jídlo, protože i ten čas, který vlastně člověk má, když přijde z práce, tak jako co, nají se (Mirek přikyvuje) a v podstatě skoro jde spát. Tak člověk třeba ten sitcom nějaký dvacetiminutovej u toho jídla stihne. Já se teď vlastně ještě koukám na Přátele, to jsem zapoměla říct.

Jonáš: Nojo, Přátelé!

Mirek: Na ty taky koukám.

(ostatní se usmívají)

Mirek: Já to mám podobně. Nejlíp se kouká na seriál po práci, když se večerí, protože je to takový vyplnění času, kdy člověk nemusí myslet. Na to je právě výbornej ten Kancl, protože ty díly jsou za první krátký a za druhý se to dá kdykoli přerušit a navázat další den a vůbec ničemu to nevadí.

Marek: Já jsem to měl vyloženě jako takovej rituál, že když jsem přišel domu, uvařil jsem si večerí a jeden čas pravidelně k večerí byli prostě Simpsonovi nebo Dva a půl chlapa (muži přikyvují). Navečeřel jsem se, ještě jsem seděl, takový tři, čtyři díly proběhly a byl to tím vyplněnej čas.

Pavla: Ještě k té poloze, tak moje poloha se u toho střídá, někdy u toho ležím, podle toho kdy, v jakou denní dobu koukám. Taky záleží, jaký je to seriál. Někdy u toho chodím, protože u toho uklízím. Takže to vnímám napůl. Někdy se na to hodně soustředím, tak si k tomu sednu. Někdy u toho – přesně! – jim. Takže vlastně se to proměňuje, nemám určitě jeden typ.

Daniela: Já to mám stejně jako Pavla. U Office nebo u Přátel, nebo ta Nová holka, o které jsem se zmiňovala, tak u těch uklízím a vařím a zároveň se potřebuji na to koukat, takže často se v těch činnostech pak zaseknu. Ale potom mám seriály, na který se soustředím. To jsou ty nové seriály. Tak u toho zrovna jim, ale jinak se soustředím.

MODERÁTOR: Tak mám pocit, že vás dost tak občasně polehává, teď si nejsem jistá u Mirka, jak to bylo –

Mirek: Když jim, tak sedím a pak si lehnu.

MODERÁTOR: Tak teď to mám úplně komplet, tu polohu. A na čem ty seriály sledujete?

Mirek: Na televizi.

Daniela: Taky na televizi, ale propojený s počítačem.

Valerie: Televize.

Jonáš: No takhle ráno, nebo když je to jen k jídlu, tak na notebooku, ale jinak máme projektor. Takový „kino“. Ale nemáme televizi.

Marek: Já asi různě, na televizi, na tabletu, na počítači.

Pavla: Já nemám televizi, takže jenom na počítači.

Tamara: Já úplně to samý, co Pavla.

Valerie: Já ještě i na mobilu teda, když jedu vlakem za našima, čtyři hodiny.

Jonáš: Jojo, při cestování.

MODERÁTOR: Jonáši a ty se teda koukáš i ráno?

Jonáš: No jen k snídani, to je někdy i jen deset minut.

MODERÁTOR: A jak to má zbytek?

Pavla: No večer po práci. (ostatní kývají)

Valerie: A o víkendu, to někdy i ráno.

Tamara: Zvládnou taky víkend prakticky někdy i celý se koukat na seriály.

Daniela: Já taky.

Tamara: Od rána až do večera.

Pavla: To já teda ne.

MODERÁTOR: A jak je to o tom víkendu?

Tamara: Třeba já, když nemám co dělat jinýho... S tím celým víkendem jsem to asi přehnala, ale jeden den z víkendu bez výčitek jednou za čas dám. Koukám jenom na nějakou oblíbenou seriál, většinou to je, když nemám partnera doma, takže prostě nemám co dělat, takže si lehnu do postele a čučím na seriál. U toho zvládnou posnídat, poobědvat...

(všichni se smějí)

MODERÁTOR: Máte to ještě někdo takhle, že se koukáte skoro celý den?

(Jonáš a Marek vrtí hlavou)

Daniela: Já to takhle mívám, ale taky je to tím, že třeba o tom víkendu nemám co dělat nebo prostě mám chuť.

Valerie: Nebo třeba když člověku není úplně dobře.

Daniela: Ano, když jsem nemocná.

Valerie: Ale tak já vždycky to mám tak, že vstanu než kdesi cosi, než člověk o tom víkend si rád pospí, takže dopoledne je takový zabítý a potom si uvaří a pak si pustí seriál a pak je večer. A pak si pustíš třeba večer taky seriál.

Daniela: Ano, s tím souhlasím.

MODERÁTOR: A hodnotíte nějak ten čas, kterej trávíte sledováním?

Daniela: Já vždycky pocítuju zábavu. Samozřejmě pokud je to špatný seriál, tak se mu buď hodně směju, a nebo si pak už říkám, co to děláš, proč to děláš, proč zabíjíš čas Eliškou a Damiánem.

Tamara: Já to miluju se fakt s někým, koho znám, koukat na tyhle blbý seriály, ale sama to nezvládnou. Takže já jsem si třeba pustila Elišku a Damiána a chtěla jsem se na to koukat jenom ze srandy a zvládla jsem dvacet minut a jsem si skoro jistá, že sama to nikdy nedokoukám. Ale chápu to, rozumím tomu vysmívání se seriálům, ale přijde mi to jako hrozný zabíjení času, když si jenom pomyslim o tom, že je to blbý.

Valerie: Jasně, jasně.

Pavla: To já právě nedělám, no. Jako ne že bych nekoukala... Nebo naopak, ne že bych koukala jenom na hodnotný seriály, ale na ty brakový, na který koukám, tak koukám vysloveně s radostí nebo u toho něco dělám, takže mi nikdy není líto toho času. Nikdy nelituju toho času, buďto to využiju ještě nějak jinak nebo vidím něco, co vidět chci. Ale Elišku a Damiána jsem ještě neviděla, ale říkala jsem si, že kvůli těm ohlasům to zkusím. Ale ještě jsem to nestihla.

Valerie: Dobře, díky za tip, přidávám si do watch listu.

Tamara: Ale já jsem ještě chtěla, že jsem jako jednu dobu měla návyk, že jsem se koukala na Výměnu manželek nebo na Prostřeno. A to bylo jako hrozný guilty pleasure moje a byla jsem

schopná během jednoho večera sjet šest dílů Výměny manželek, který jsem neviděla a kolikrát jsem je viděla i znovu, jak se mi líbily. A pak jsem se musela jednu dobu opravdu rozhodnout a cíleně si to zakázat, že si tím nesmím zasekávat život, že vim, že je to odpad, že je to špatný (Valerie a Daniela příkyvuji). A normálně jsem si to zakázala a už třeba fakt tři, čtyři roky jsem to neviděla. Nedívám se na to, i když mi někdo řekne, je to skvělý, tady tenhle díl je super, na to se musíš podívat, je to hrozná sranda. Tak jsem se hecla, že to neudělám a neudělám to. Protože jak bych začala zase. Přišlo mi zbytečný se na to koukat, každý díl měl stejnej průběh, ty scénáře jsou podobný, vybíraj si tam podobný typy. Měla jsem pocit, že mi to ten život už příliš zanáší, že to není kvalitní věc.

Daniela: Tyhle pocity mám stejný, s tou Výměnou manželek a celkově s těma věcmá á la reality show. Takže jsem ráda, že jsem se zbavila Netflixu. A já jsem opravdu milovala Too hot too handle a tyhle věci. Výměnu manželek jsem taky jistou dobu sledovala. Když jsem měla ještě Novu placenou. Takže teďka nemám ani Novu, ani Netflix a jsem za to vlastně ráda. Že nezabíjím čas těmahle blbostma.

MODERÁTOR: A proč jsi to předplatný zrušila?

Daniela: Měla jsem to přes někoho a přestalo to fungovat. Teda ten Netflix, to Voyo už ani nevím, jak to bylo, ale to jsem taky neplatila.

MODERÁTOR: A máš teď něco placenýho?

Daniela: Mám Disney+, to platí matka přítele. A ještě HBO, a to taky platí ona.

Pavla: Já vůbec nekoukám na reality show, když tak nad tím přemýšlím. Nemůžu říct, že jsem v životě nic takovýho neviděla, ale rozhodně to není tak, že bych měla jeden pořad, kterej bych sledovala. Tudíž mě vlastně zarazilo to, že jsi o tom začala mluvit (ukazuje na Terezu), protože to já za seriál vůbec nepovažuju.

Tamara: Tak je tam nějaká návaznost.

Pavla: Jo, jo. Já teda vždycky jen hranej a tyhle pořady tam v tom vnímání nějak vůbec nemám.

Marek: Souhlasím, mě taky vůbec nenapadlo, že by to mohlo být tohle a docela mě tenhle žánr odpuzuje. Taky jsem to nikdy nesledoval.

Mirek: Delší dobu jsem to neviděl, ale když se na tu Výměnu člověk nekouká sám, tak je to fakt sranda. A musí se na to koukat z pohledu... Odosobnit se od toho. Jinak bych s ti měl morální problém.

Tamara: Seš vlastně parazit, když se na tohle koukáš. Vysmíváš se někomu, že je hloupej nebo jak vypadá nebo jak se chová. Já si pak připadám jako zlej člověk.

(ostatní přikyvuji)

MODERÁTOR: Takže na ty pokleslejší věci jste se koukali spíš s někým a jinak to máte jak?

Daniela: Většinou, když vyjde nějaký nový seriál a zaujme i partnera, tak na to koukáme společně, pravidelně, že si sednem a koukáme na to.

Valerie: Já se koukám sama, protože bydlím sama. Ale když jedu k našim, tak jim vždycky řeknu, na co se dívám a na co se budeme dívat večer a dívají se se mnou. Toto léto to třeba byli Lovci duchů na HBO. A mamka byla vždycky ráda. Pak u toho teda spala, ale byla ráda. Ještě jsem zapoměla říct, že se docela koukám na dokumenty, že si to docela jedu. A to koukám třeba v iVysílání. A i na Netflixu takový ty kriminální, tak to mám ráda.

Marek: Záleží to na druhu toho seriálu, jestli se koukám a někým nebo sám. Třeba na takový ty v poslední době jako je Wednesday, tak na to jsem se koukal s přítelkyní, to vymyslela, že by se na to chtěla podívat. To by mě samotnýho nenapadlo asi ani. A pak na nějaký ty intelektuálnější, jako je třeba Halo, halo nebo zmíněné Jistě, pane ministře, tak na to se koukám sám. To mě úplně fascinuje a připadám si skoro jako když u toho intelektuálně rostu, když sleduju Jistě, pane ministře. A miluju tam, jak jsou stálí tajemníci britské vlády v krásných oblecích a tak. Když se mi tam nějaký moment zalíbí, tak cítím příjemnej pocit z toho sledování a pak to tak nějak plyne dál, koukám dál.

Pavla: Já koukám na seriály téměř vždycky sama, protože když koukám s někým, tak většinou na film, protože nikdy není tolik času, aby se to zkouklo celý.

Tamara: Já jsem se dřív za covidu koukala s partnerem hodně společně, ale teďka se nám to nějak rozešlo a on není schopnej mě doběhnout. On se vždycky na chvílku přidá, já mu to odvyprávím, on se na jeden, na dva díly přidá a pak se zase rozpojíme. Potřebuje něco dělat do práce a já už to pak jako zkouknu sama.

Daniela: Takhle to taky máme. Já začnu koukat na nějaký seriál, partner se přidá třeba po dvou dílech, zaujme ho to, ale zároveň musí pak něco dělat, takže já to zkouknu sama, jenže

on si to pak začne pouštět od začátku a já se koukám znova s ním. Někdy jdu dokonce dřív spát a on to zkoukne sám.

Jonáš: U nás doma je to taky... Když byl ten covid, když byl člověk zavřenej doma, tak pořád jen koukal na seriál. Teď člověk ten čas věnuje jiným věcem. Takže společně [s přítelkyní] koukáme na filmy a když koukáme společně na seriál s partnerkou, tak hledáme nějaký seriál, kterej je třeba produkčně dobrej nebo nějaký kvalitnější, přínosnější. Ale pak se někdy stane, že mě to nebaví nebo partnerku to nebaví, tak to člověk od nějakýho dílu dokouká sám nebo ten seriál prostě nedokouká. Teď mě vyloženě zklamal ten Zaklínač, třetí řada. Viděli jsme asi dva díly a pak mě to vlastně ani nezajímalo.

MODERÁTOR: A pak už nemáš potřebu to dokoukat?

Jonáš: Vůbec. Ztratím zájem, s čímž souvisí třeba i nějaká jiná problematika, nad kterou jsem přemýšlel a pak jsou samozřejmě seriály nebo třeba ty reality show, jako to Too hot handle, co se občas pustí doma, ale spíš jako taková kulisa. Že partnerka dělá nějakou práci na počítači, já dělám něco na počítači, ono to tam běží a ona to nějak po očku sleduje. Pak je blbý, že třeba já na to čumím takhle (předvádí hypnotizovaný výraz s otevřenou pusou), co se tam děje a říkám si no do...

Valerie: Tak jsou tam hezký holky.

Jonáš: No spíš si říkám, že jsou tam všichni úplně vymaštěný. Asi jsem v pohodě, když nejsem takovej debil, ale je to vlastně zajímavý a nakonec zjistím, že mě to zajímá a čumím na to úplně fascinovaně a pak si říkám: „Ty kráso, proč na to čumíš?“. No, takže to je koloběh myšlenek. Bohužel jsem se trochu nachytl, že vyšel nějaký podobnej... Nevím už... Prostě banda lidí zavřených v nějaký vile na ostrově, bylo to něco podobnýho a zjistil jsem, že jsem tu sérii sjel za dva večery, protože to bylo prostě úplně úžasný. Úplně jsem podlehl tady těm debilitám. Úplně jsem z toho byl vyjevenej a strašně mě to bavilo. Ale říkal jsem si „No to nejde prostě takhle!“.

Tamara: Ještě když o tom mluví Jonáš takhle, tak mě napadá, že vlastně já se spíš podívám na nějakou blbost a jsem schopná u ní vydržet. Ale když se koukám na něco s partnerem, tak mám potřebu společně trávit kvalitní čas. (všichni přikyvuji) A vybírám o dost pečlivějc, na co se budeme koukat, než když se dívám sama a jsem schopná se vypnout u čehokoli. (Jonáš a Daniela vehementně přikyvuji)

Daniela: Souhlasím. S přítelem koukáme na ty hodnotnější seriály, co jsou třeba nominovaný na nějaký ceny a tak. Já sama se pak koukám na nějaký pokleslejší věci.

MODERÁTOR: Takže hledáte nějakou kvalitu?

Tamara: No, když jsme už spolu, tak mám pocit, že se nechci koukat na něco, co má 30 % na ČSFD. Chci se podívat na něco hezkýho, protože spolu trávíme čas, kterej má být hezkej.

Mírek: U nás myslím ještě dost figuruje, jak ten seriál je dlouhej (Jonáš přitakává). Když vím, že ten seriál má pár dílů a je to spíš takový ty hodinový díly, kterých je pět, tak vím, že má smysl na to koukat ve dvou, protože to dokoukáme. A přesně ty sitcomový věci, to se koukám sám.

MODERÁTOR: Je ještě něco dalšího, co by hrálo roli v tom výběru, na co koukat kromě délky a kvality?

Tamara: Téma. Jak Daniela mluvila o těch basketbalistech, tak to je prostě něco, i kdyby o tom mluvila sebezajímavějc, tak já si to prostě nezapnu.

Daniela: To já jsem si taky myslela, ale mně to furt vyskakovalo a pak jsem zjistila, že tam hraje John C. Reily. Původně jsem myslela, že tam hraje jinej herec, kterýho mám ráda, spletla jsem si ho. A pustila jsem si to právě kvůli němu, což on tam pak nebyl. Ale zas tam byl tenhle. Ale ono je to hrozně dobře natočený a některý díly točil i Jonah Hill, což mě taky baví. A prostě je to v těch 80. a střídaj se tam různý kamery a má to drajv.

Valerie: To obsazení.

Daniela: Obsazení pro mě důležitý, i třeba tvůrci nebo producenti. Když je to od někoho, s kým máš už zkušenost.

Tamara: Taky doporučení.

Jonáš, Marek, Mírek: Jo, jo, jo.

Tamara: Když vidím na ČSFD, že to má 60 %, což je hraniční, že to může bejt dobrý a nebo to bude hodně velkej průser, tak když mi někdo, koho znám a mám ho ráda a věřim mu v tomhle, řekne, že je to super, tak si to prostě pustím.

Jonáš: Jo, doporučení.

Valerie: A nebo i žebříčky, tam je vždycky, co je v tu dobu nejsledovanější, tak na to se člověk taky podívá. Ale já mám, nevím, jestli to někdo máte, ale na SerialZone mám profil. Znáte to?

Daniela: Jojo, já to znám.

Valerie: Mám to hrozně dlouho, třeba 10 let a tam si člověk dá do oblíbených seriály a vždycky si tam odškrtnává každou epizodu. Když ještě nebyl Netflix, tak v tom člověk mohl mít nepořádek. Já jsem si to psala na papír, to bylo blbý... Takže jsem používala tohle a ty seriály se dají i označit srdíčkem, což je jako nejvíc. Je tam top 10 za každý rok, plní tam seriálovou výzvu. Máš tam třeba seriály, které mají tajemné místnosti nebo seriály z Apple produkce. Takže tohle mi pomáhalo s výběrem. Já tam mám... Podle mě mám tak 40 seriálů rozkoukaných. Mám tam třeba některý, který jsem viděla tři roky zpátky, mám to rozkoukaný a nemám vůbec tendenci to dokoukat. A to jsem viděla třeba tři série, má jich to pět. A člověku už se nechce a koukne se na nějakou minisérii. (Mirek přikyvuje)

Marek: Já se třeba ještě hodně rozhoduju podle atmosféry, prostředí nebo epochy historický v jaký se to odehrává a když to nějak splňuje moje představy, tak jsem třeba schopnej koukat, i když je to třeba už úplně o ničem a vlastně mě to ani nebaví, tak jenom, že se mi líbí, v jakým prostředí se to odehrává. To jsem tak prováděl dvakrát. Jednou jsem se koukal na seriál, ten se jmenoval Frontier, jako Hraničář, a to se odehrávala v 18. století v Severní Americe koloniální, tak to se mi hrozně líbilo tím prostředím, tak to jsem na to koukal, i když to byl třetí díl už docela nuda. A pak ještě něco, to si nepamatuju název, a to se odehrávalo v 18. století ve Francii na dvoře nějaký markýzy a byl tam nějaký hrabě a byli v těch krásnejch barokních šatech a v tom zámku a byly tam dialogy úplně o ničem, ale prostě bylo to hrozně pěkný.

Jonáš: Hm, 18. století (uznale přikyvuje)

Pavla: Já jsem jenom chtěla říct, že nečtu nebo nedávám žádný důraz na to, co se píše na ČSFD, nezajímám se o ty žebříčky, protože se s nima většinou úplně rozcházejím nebo se tam nenajdu vůbec na té škále. Dávám na doporučení lidí, když už.

MODERÁTOR: Když už teda máte ten seriál vybraný a sledujete ho, co je ten důvod, že si pustíte další epizodu po dokoukání té první?

Daniela: Ty seriály jsou tak blbě udělaný, že končej v ten nejnapínavější moment (Valerie: Cliff-hanger!), takže mám chuť si to pustit dál. (Pavla se usmívá a přikyvuje) A pokud vím, že na to mám čas, tak si to prostě pustím.

Tamara: Souhlasím s Danielou.

Pavla: Já to mám taky podobně, ale záleží přesně na tom mým čase, a jak je udělanej ten seriál. Protože když vím, že to má hodinu a jsou dvě ráno, tak je dobrý si ten třetí díl nepouštět.

MODERÁTOR: Takže jsi zodpovědná?

Pavla: Snažím se, protože většinou není rozumný... Nebo u toho stejně usnu a já nerada usínám u televize. Nebo jako u puštěného počítače s filmem.

(Daniela a Valerie přikyvují)

MODERÁTOR: Takže máš stopku?

Pavla: Většinou jo, ale záleží... Strašně záleží na té dýlce. Když vím, že další díl ještě stihnu, tak si jdu ještě třeba čistit zuby a přinesu si to sebou do koupelny nebo jako... Prostě záleží na tom seriálu. Ale v podstatě někdy jsem tak zodpovědná, že i když je to něco napínavýho, tak abych si to právě užila, tak si to už takhle v noci nepustim. Protože pak stejně ztratím tu nit, nejsem si jistá, jestli se mi to nezdálo, protože ta pozornost je už polomrtvá, tak si to radši zakážu, chvíli vydržím a pak si to užiju víc.

Daniela: S tím souhlasím s Pavlou, že u mě hodně záleží na tom čase, že jako když už je 10 hodin, tak já to vypínám a jdu spát.

Valerie: To je pravda.

Tamara: Já mám teda dvě hodiny, to je můj čas.

Daniela: O víkendu to nedodržuju, tady ty časy.

Tamara: Já jsem schopná do dvou se klidně koukat a přesně vím, že od půl druhý to už musím vypnout, abych ráda vstala. Ale to je jen proto, že chodím spát pozdě obecně.

Mirek: Já to mám taky tak, ale zároveň to mám ještě obráceně, že když vím, že neusnu, tak to vyplním tím, že se podívám na další díl, protože vím, že stejně neusnu příští půlhodinu.

Pavla: Jenomže mně se pak strašně rychle stane to, že se jako přetáhnu a prošvihnu to chvíli, kdy jsem měla jít spát a pak už zase hodin nemůžu a pak už je celkem jistý, že celý dopoledne jsem marná, protože jdu pozdě spát. Což je některý dny vyloženě blbý.

Tamara: Ale jako zažila jsem, že když byly fakt super seriály, jako třeba Hra o trůny, tak jsem s přítelem minimálně dvakrát, protože byly nějaký nový díly a nějak jsme si to našetřili, tak jsme šli spát třeba ve čtyři klidně. Tak supr to bylo.

Valerie: Já jsem párkrát šla spát taky ve tři. To jsem tehdy nekoukala sama, tak to bylo ovlivněný i tím.

MODERÁTOR: Co vy, máte nějakou deadline časovej kvůli spánku?

Jonáš: Co si budeme povídat, rád se vyspím a potřebuju svoje hodiny, takže nějak se to pochybuje kolem půlnoci, půl jedený. Pak už se mi ani nechce se koukat, já už si to pak ani neužívám. Už se tam do tý hlavy vkrádá ta myšlenka vstávání ráno, práce... Já jsem takovej, že ráno vstávám dřív, protože potřebuju delší dobu než se probudim, takže rád si přivstanu. Tak se snažim držet kolem půlnoci maximálně. Velkým sítem za mě než ten první díl, kdybych se ještě měl vrátit, tak je to pro mě, kolik ten seriál zabere sám o sobě, jak je koncipovanej. Kolik má sérií, jak dlouhej je jeden díl, a to je u mě strašně velký síto, jestli vůbec do toho půjdu nebo ne. Může to bejt dobře hodnocený, ale pokud vim, že je to na x hodin, hodně hodně sérií, už k tomu mám taky despekt. Takže pokud to není něco, co mám rozkoukanýho z dřívějška a tu kvalitu si to drží, třeba mě napadá Stranger things, podařilo se to udržet napínavý a zajímavý. Nechci tomu vlastně věnovat už tolik času, protože v tom životě je toho tolik, člověk je přehlcenej, přesycenej a je hrozně těžký ho zaujmout něčim novým, což je vlastně samo o sobě nebezpečí toho, jak to funguje, ty streamovací služby.

Valerie: Jestli taky ještě můžu, tak na tom SerialZone, tam je i vidět, kolik jste prosledovali času. Tam jsem viděla tolik sérií, tamhle tolik. A kolik je to hodin a je to teda docela dost. A další statistiky. Ale to si člověk potom přesně řekne. (otáčí se na Jonáše)

MODERÁTOR: A vy si platíte nějaký streamovací služby? Nebo neplatíte a máte je?

Pavla: Občas.

Mírek: Jakože si vždycky uděláš novej e-mail, abys to měla zadarmo?

(všichni smích)

Pavla: Nějaký měsíce v roce nechci platit, protože vim, že na to nebudu mít čas. Takže to předplatný přerušuju.

Valerie: To je dobrý. Já to mám teda přes naše.

Jonáš: Já mám Netflix, ten dávám našim a oni mají HBO a dávají ho zase nám. A nedávno jsme měli Disney+ kvůli něčemu. A poslední dobou si říkám, že by bylo nejlepší to všechno zrušit.

Tamara: Já jsem zrušila nedávno HBO.

Jonáš: Ale ještě jsem se k tomu nedokopal. Protože třeba ten Netflix maj i naši, ale nevim, jestli na to koukaj nebo ne. Tak to nechci ještě rušit. Ale zároveň mě to už štve. Stejně pak skončím na nějaký pirátský stránce typu bombuj.cz, protože to, co chci na tom Netflixu není.

Pavla: Mně zase přijde, že je ta nabídka všude stejná.

Valerie: Třeba Malý Sheldon je teď i na Netflixu.

Daniela: Mně jenom přijde, že Netflix hrozně ztratil tu kvalitu kromě Stranger things tam maj hrozný rychlokvašky, a i z toho důvodu kvůli filmům, který tam jsou strašný, je Netflix pro mě... Už mi to za to nestojí.

Tamara: Já mám teda stejnej pocit z HBO, tam je hrozně malej výběr, nejsem schopná si tam vybrat.

Daniela: To mi právě nepříjde. Nebo možná ten výběr je menší, protože oni hledí na tu kvalitu.

Valerie: Je pravda, že ten Netflix je víc ta kvantita...

Tamara: Já už jsem ale spoustu věcí z toho HBO viděla. Už si to znova nepustim.

(Daniela vrtí hlavou)

Pavla: To já občas jo, já to dělám záměrně, že se dívám na něco, co se mi před lety líbilo a přemýšlím –

Tamara: Ale to já taky.

Pavla: Jestli je to tak dobrý, jak jsem si tehdy myslela.

Tamara: HBO mělo pár lákadel, mělo Hru o trůny, mělo právě Malýho Sheldona, všechny Harry Pottery, Fantastický zvířata a kvůli tomu si to lidi podle mě platili. Tyhlecty velký... Last of us tam bylo. Takovýhle velký pecky, který se jinde nesehnaly. A teď už jako mě tam nic nenaláká. Mě tam naláká seriál a vrátím se tam na nějakou dobu, třeba na měsíc, ten zkouknu a pak si to zase zruším. Protože seriály tam mají silný a dobrý.

Mirek: Je fakt, že já jsem si to specificky tenkrát koupil kvůli Last of us a pak jsem to zrušil hnedka, protože přesně, ty filmy už jsem znal.

MODERÁTOR: Takže koukám, že částečně směřujete k rušení placení těch streamovacích služeb a částečně to máte zaplacené nárazově...?

Valerie: Já to platím furt.

Jonáš: Mě pobavila jedna věc. Když už Disney+, tak největší lákadlo tam byl Mandalorian první série, nevím, jestli jste viděli, je to ze světa Hvězdných válek. A to krédo toho národa je „This is the way“, když se něco děje, tak prostě „To je ta cesta“... A viděl jsem printscreen obrazovky, že když se někdo odhlašoval z odběru Disney+, tak tam bylo, ať se zaškrtně důvod a on dal „jiný důvod“, tam napsal, že skončil ten seriál a „This is the way“. A to mi přišlo fakt skvělý. Už tam není nic, co mě zajímalo, tak čus.

Tamara: Já si myslím, že spousta lidí v našem věku nemá třeba televizi, když se na něco chce koukat, tak si radši zaplatí nějakou streamovací službu než kupovat televizi. Já teda to chci snižovat, protože nějakou dobu jsem si platila HBO, Netflix, Voyo a platila jsem to všechno já, a naopak jsem sharovala ostatním. Teď mám jen Netflix a stejně si říkám, že jednu z těch služeb si vždycky budu platit, protože nemám televizi a vlastně chci mít tu volbu se na něco kvalitního podívat večer a nechci bejt odkázaná jen na to, že si musím něco pustit třeba na iPrimě.

Pavla: Já jsem si třeba strašně dlouho vydržela s iVysíláním

Valerie: Jo, iVysílání je super.

Pavla: Ono vlastně ta nabídka, která tam je, tam je toho hrozně moc, že se skoro ani nedá tím prokousat. Potom, co změnili ty stránky, což je vlastně důvod, proč jsem si začala platit Voyo, protože mě naštvála ta nová grafika a to, že tam nemůžu nic najít z toho, co jsem dřív byla zvyklá tam hledat. Ale vlastně jsem s tím vystačila, včetně těch seriálů, tam je vlastně docela dost seriálů v původním znění a tak. Takže vlastně ta nabídka i zadarmo je docela bohatá.

MODERÁTOR: Dobře. Mě by ještě zajímalo, jaké se vám s tím sledováním pojí pocity?

Marek: U mě určitě ten seriál přijde na řadu, až když není nic lepšího na práci, bych řekl. Třeba když už je večer klid a už se nechci nic smysluplného dělat, nebo už není ten prostor na to, tak to potom přijde řada na ten seriál. Nebo když teďka je nějaký krátký prostor mezi něčím, nějakých 20 minut, než někam půjdu nebo budu muset začít něco dělat, tak tam něco krátkého pustím a tím pádem ta nálada je neutrální před i po, protože pro mě je to prostě výplňový. Takže moje nálada je tím nedotčená.

MODERÁTOR: Aha. Někomu se třeba pocity mění?

Pavla: Já si to pouštím v noci a navazuju na to tím spánkem, takže pak už pocity ani nejsou žádný.

Daniela: Na začátku ta nálada může být jakákoli, ale na konci je vždycky pozitivní, jsem taková srovnaná, protože ten seriál mě vždycky vyklidní. Ať už je to Office, taková ta jednoduchá zábava, nebo něco, do čeho se zažeru. Nikdy z toho nejsem otrávená, maximálně, že není další díl. Takže když mám špatnou náladu, tak po těch seriálech jí mám vždycky lepší.

Tamara: I kdyby to bylo něco, co se ti nelíbí? Nebo třeba když je to dokument o vražích?

Daniela: Ty mě bavěj. U hororů se teda večer bojím.

Tamara: No právě. Ale myslím, že každéj chce u toho prožít nějakou katarzi u toho seriálu. Nebo částečně chceš. Chceš, aby tě to hodilo někam jinam, aby se člověk vyklidnit a zapomněl na věci, který tě trápěj přes den.

Daniela: To jsem tím vlastně chtěla taky tak nějak říct.

(Valerie přikyvuje)

Mírek: Já to často používám jako únik, když mám třeba hodně práce nebo jsem ve stresu obecně, tak je to prostě instantní endorfin. Pustím si seriál a vim, že teď na dvacet minut nemusím řešit nic. Stres neexistuje, je mi dobře. A pak až to skončí, tak si dám ještě jeden díl. A pak až to skončí, tak se vrátím do té práce a jsem takovej nabitej energií to řešit. Tím neříkám, že jsem každéj den ve stresu, ale používám to jako takovej boost energie.

MODERÁTOR: Takže máš tu lepší náladu i potom, co se dokoukáš?

Mírek: To bych úplně neřekl, že bych po tom sledování měl dobrou náladu, ale spíš mě to vynuluje tu nedobrou náladu, kterou mám předtím, než se na to začnu koukat. A pak když to skončí, tak si myslím, že se vrátím do té blbě náladu, protože musím řešit ty pracovní věci, ale už je řeším s větším nadšením.

MODERÁTOR: Jonáši, co ty?

Jonáš: To asi souvisí s tím konkrétním seriálem nebo i s nějakým jako rituálem, třeba když je nějakéj novéj seriál, dobrej seriál, na kterej se těším, tak vlastně ta nálada... Víím, že nějakéj den vychází další díl, takže tam je nějaký očekávání, těším se na to, je to takový vypnutí, nějakéj odpočinek, takže tam je radost. Pak je samozřejmě zase i ta varianta, že člověk měl

těžkej den, už se mu nic nechce, tak si pustí díl nějakýho sitcomu a většinou to i pomůže, že se u toho jakoby uvolní, zasměje a pak jde třeba spát. Takže tam jsou nějaký takovýhle změny, kdy vlastně ten seriál v nějaký rozumný míře pomáhá. Kdybych se pak koukal třeba pět hodin v kuse, tak mi to zase zabrání fungovat. Tam to mám opravdu vyzkoušený, že nějaký dva, tři díly a pak už je to takový, že se to stejně rozmělní. Takže většinou si dám dva, tři díly něčeho fakt krátkýho a pak když jde člověk spát, tak má lepší náladu.

MODERÁTOR: Ten děj se rozmělní?

Jonáš: No, vlastně i ten humor, jak je to natočený. Teď i třeba jak jsem koukal na tu Moderní rodinku, tak je to super natočený, já to mám hrozně rád, ty postavy jsou skvělé. Ale jak je to podobný, tak ten první díl se člověk fakt směje, ten druhý dobrý a ten třetí už je (naznačuje ztrátu zájmu a otrávenost) ...

(Mírek přikyvuje)

Pavla: Ona ta pozornost klesá.

Valerie: Je to tak.

Jonáš: Jak tam už není to napětí, který je v tom filmu, kde se vypráví nějaký děj a každé ten díl má nějaký jako svůj příběh, tady konkrétně u toho seriálu, tak už pak ta pozornost klesá. Ten smysl se pak ztrácí. Ale ten jeden, dva, tři díly jsou na vypnutí fajn. Člověk se zasměje.

Pavla: Já teď ještě přemýšlím nad tím, že dřív, když jsem se koukala na seriály v televizi, tak jsem si mnohem víc pamatovala ten obsah a měla jsem jiný emoce, byly intenzivnější, protože jsem se na to prostě ten týden těšila do další reprízy a nějakým způsobem jsem udržela, kde jsme skončili a teď právě mě trošku děsí, že já se na něco koukám a za hodinu už nevím, kde to skončilo, co se stalo týhle postavě...

Tamara: Nebo jak se to jmenuje.

(Daniela, Jonáš a Valerie se smějí a přikyvují)

Pavla: No přesně, jak se to jmenuje. Ta pozornost se najednou strašně změnila u mě, což taky může být věkem a tak dále, ale vlastně i tím médiem, že jsem se víc těšila, přesně jak si zmiňoval (k Jonášovi), že je nějaký den a těšíš se na tu reprízu (Valerie: No jasně, jsme se těšili!), tak to já teď už vlastně vůbec nemám, protože buďto si to pustím anebo si to nepustím.

Tamara: Protože nemáš předplacený HBO, kdybys měla, tak máš každý týden jeden díl a těšíš se stejně jako v devadesátkách.

MODERÁTOR: Má to někdo třeba jinak?

Tamara: Myslím, že když se koukám v jednom zátahu, tak to pak mám takový kompaktnější. Já jsem se třeba koukala na Working moms, tak to jsem schopná, jeden ten díl má třicet minut, ta série taky není dlouhá, má to osm dílů, tak jako pak si to za tu sobotu dám celý a mám pocit, že mám komplexnější zážitek, že ten příběh pro mě je víc provázanější. Takhle se koukat na Sex ve městě třeba jako nepotřebuju, protože jsem ho už viděla. Ale tenhle typ seriálů jo. Nebo Stranger things (Jonáš: Jo!) si dokážu představit na jeden zátah. Od nějakých seriálů to očekávám, že vlastně jsou udělaný, že si prostě napálím těch pět dílů, udělám si hezkej večer, dám si k tomu chlebičky, zobání a užiju si to. Ale u něčeho to neočekávám.

Pavla: Když má každej díl nějaký svoje téma, který se vždycky ukončí, tak tam když se koukám na víc dílů za sebou, byť tam jsou mikro příběhy těch hlavních hrdinů, který se nevážou k hlavnímu tématu, tak mě to začne nudit, jsem nepozorná, přechází to k apatii, než že bych se dál nadchla. A když je to seriál, kterej pracuje s tím, že se ta postava někam dostává, je to dobrodružnější, je tam nějaký vývoj, díly na sebe navazují, je tam hrozně moc cliff-hangerů a takových věcí, tak jako vlastně mě to asi víc baví, když je to v kuse, protože naopak tu pozornost udržím a zajímá mě, co se tý postavě stane, co se tam ještě uděje. Tak i tak.

Tamara: Podle mě nevýhoda je, že člověk pak má pocit ztraceného času, když ten seriál nakonec není dobrej.

Valerie: To se někdy zjistí až na konci.

Tamara: Mnohokrát se mi stane... Nebo to vlastně i víš, že je to ztráta času, ale něčím tě to láká a baví, ale stejně potom řekneš „Nedoporučuju. Viděla jsem to, není to dobrý.“

Valerie: Někdy si ale říkáš, že ten poslední díl to zachrání nebo vysvětlí a ten to naopak úplně zabije.

Tamara: Třeba série seriálů American Horror Story a já nevím, kolik jich je 6 nebo 7?

Daniela: Třeba 10.

Tamara: A já si myslím, že třeba posledních 5 stojí úplně za prd a stejně se na to koukám.

MODERÁTOR: Mireke, co ty, co preferuješ?

Mirek: Mně se líbí, že na Netflixu se s tím nepárou, tam už po konci toho dílu nejsou ani titulky a hned šup další díl. Pak u toho návazného přeskočíš znělku a jedeš.

Pavla: To já hrozně nemám ráda. Mě to strašně obtěžuje, protože mi chybí pauza na tu katarzi, o který jsme už mluvili.

Valerie: Tak můžeš si tam kliknout, aby se ti ty titulky ukázaly.

Pavla: Je to hrozná škoda, že mě to v takhle rychlý době ještě víc urychluje, abych se zase přesunula někam dál.

Daniela: To mi nevadí, přeskakování titulků, kor, když je to u nějakýho seriálu, kterej je fakt napínavej –

Tamara: Dáváš jen „pokračovat, pokračovat...!!!“

Daniela: Chceš ten další díl, tak na to musíš hned kliknout!

Tamara: A přeskočit úvod!

Valerie: To máš hned minutu navíc.

Pavla: Tak někdy se v úvodu neukazuje je to, co už bylo nebo znělka.

Marek: Rekapitulace nejsou potřeba, protože si to pamatuješ...

Daniela: U Office jsem líná vstávat a překlikávat tu znělku, tak už to nechám bejt.

Jonáš: Když jsme byli mladší, tak jsme byli odkázaný jen na to, co je v televizi a kdy to dávaj. A vlastně jsem musel bejt trpělivej, když jsem chtěl něco vidět, ale s rozmachem technologie... Teď to máme kdykoli, kdekoli. A ten Netflix trochu otevřel Pandořinu skříňku, protože to s sebou nese, že najednou ty seriály máme k dispozici a můžeme ten čas tomu věnovat za cenu, že ho nebudeme mít na něco jinýho. A pak vznikaj ty otázky, jestli je to správně nebo ne. A ta přemíra toho obsahu mě tak zahlcuje a jak tam není ta trpělivost z mojí strany, zároveň se pořád chrlí nový a nový věci, protože i ta poptávka je celkem agresivní, protože diváci nejsou trpěliví, tak se to vlastně ubírá takovým divným směrem, kdy vlastně... Pro mě je teď nejtěžší, aby mě něco zaujmulo, protože jak je toho tolik, tak já nechci na všechno koukat, chci koukat jen na něco, co bude dobrý a bude to za ten čas stát. Netflix paradoxně vyrobil sám sobě past, musí pořád něco valit, aby si udrželi tu pozornost diváků, která je tak strašně vratká, protože už nejsou trpěliví...

Pavla: Já mám od seriálu podstatně menší umělecký očekávání, možná zbytečně než od filmu.

Tamara: To já ne teda.

Jonáš: Ale jsou i výjimky, minisérie. Někdy je to lepší než film, protože toho prostoru je tam víc.

Pavla: Minisérie je takovej mezikrok.

Jonáš: To je za mě asi nejlepší.

Tamara: Já jsem viděla takových skvělých seriálů.

Valerie: No ale zase tomu seriálu věnujete víc času než tomu filmu. Když se podíváte na blbej film, kterej má dvě hodiny než nějaký seriál, který má třicet hodin.

MODERÁTOR: Takže hodině bilancujete ten ztracený čas?

Jonáš, Valerie: Jojo.

MODERÁTOR: Ještě něco pociťujete, když se díváte dlouho?

Tamara: Někdy mě bolí záda.

Jonáš: No, tak to hodně, člověk je přeleženej celej, ty oči potom bolejí...

Valerie: Někdy chytám křeč do nohou. Protože sedím někdy v tureckém sedu.

Pavla: Já jsem si vzpomněla, že dlouho jsem si pouštěla seriály, když jsem byla na rotopedu. Že mi to vysloveně vyšlo, měla jsem to změřený na čas, že jsem věděla, že stihnu dva díly, bude to tak ideální. Protože když už nutně na tom musím sedět, tak ať se můžu koukat. Ale už to teď moc nedělám. Občas jo, ale už málo.

MODERÁTOR: A protáhnete se u toho někdy třeba?

Valerie: Třeba u něčeho jako u Přátel, co znám, to si klidně i zacvičím.

MODERÁTOR: Ty Přátelé tady už padli několikrát, proč se koukáte na něco, co už znáte?

Valerie: Já jsem to nikdy neviděla kontinuálně všechno, tak doháním.

Daniela: U mě je to hodně nostalgie a vzpomínky na dětství, teda spíš na pubertu. A to mám taky hodně s Gilmorkama a s OC. Teď jsem se třeba poctivě koukala na Přátele, protože jsem se připravovala na pub quiz.

Tamara: Tak je to takový příjemný.

Marek: Mě Přátelé trochu minuli.

MODERÁTOR: Máte ještě něco, co byste chtěli říct?

Tamara: Bez seriálů bych měsíčně neutratila 1300 Kč za sushi. Protože máme návyk, že si to koupíme jednou za měsíc k nějakému dobrému seriálu a jíme to těch třicet minut, ani ten jeden díl neskončí a už je to sežraný. Ale je to náš návyk, že si chceme udělat jeden hezký večer, i s tím jídlem. Dvakrát za měsíc to tam pošlem.

Daniela: Mě spousta těch seriálů docela obohacuje, takže se kolikrát dozvím zajímavý věci. Třeba o Dahlmerovi.

Mirek: To je výborný.

Valerie: To se chci taky podívat.

Daniela: Já jsem třeba jeho příběh znala, ale samozřejmě jsem to neznala do takových detailů, neměla jsem takový souvislosti. Nebo Lakers jsem věděla, že je to basketbalový klub v Americe, ani jsem pořádně nevěděla, že je to v LA a teď vím spoustu o Lakers věci.

Tamara: To se může hodit na nějaký kvíz.

Valerie: Nebo dokumenty.

Mirek: Tak u mě to má dobrou přesah v hláškách, třeba zrovna u toho Kanclu jsou výborný. Je to něco, co spojuje. Zvyšuje to společenskou „prestíž“.

Daniela: Jo, to jsem taky zažila, že když si s někým řekneš oblíbenou hlášku a teď vidíš, že ten člověk na to taky kouká a je třeba znalec, tak vás to sblíží.

Valerie: A je to takový vtipný prostě.

Jonáš: Mě napadlo, že ty seriály jsou fakt někdy událost a my jsme to tak dělali, když vycházela poslední řada Hry o trůny, tak jsme se vždycky sešli v neděli u kamaráda, skupina přátel. A ten díl jsme zhlédli společně. Takže vlastně ten seriál byl nástroj, kdy jsme se jako skupina lidí reálně potkali a ten čas společně strávili. Díky tomu jsme si našli čas. A ten seriál byl prostředek k mezilidským vztahům.

Pavla: Tak to já bohužel říct nemůžu, ale souhlasím s Danielou, že někdy i blbej seriál je obohacující, protože někdy poznáš prostředí nebo mentalitu státu, kterej natočil ten blbej

seriál, což je někdy fakt zajímavý. Jestli třeba koukáte na kanadský detektivky, to je až obdivuhodný, že tam někdy k nějaký vraždě dojde, tam jsou všichni tak odporně slušní. To je fakt hrozně zajímavý, to se skoro nedá vydržet, jak jsou ty lidi na sebe milí.

Daniela: Mě třeba naučily Gilmorky milovat film.

Pavla: Vidiš ty reálie, to prostředí. Když to není teda nějaká studiovka. Takže je to svým způsobem obohacující, ale nemůžu říct, že by mě nějaký seriál ovlivnil natolik, že nebejt toho seriálu, tak nejsem v Národním divadle a můj život je zalitý sluncem, tak to se asi úplně nestalo.

Marek: Kdybych těm seriálům věnoval o hodně víc času, tak bych začal zanedbávat jiný kreativní činnosti, kterejm se jinak věnuju. Ale v té míře, kterou mám, tak si myslím, že mě to nijak neovlivňuje, ani pozitivně, ani negativně.

MODERÁTOR: Ok, tak takhle hezky neutrálně to můžeme asi uzavřít, myslím, že by se o tom dalo ještě mluvit dlouho, ale cítím, že už jsme asi trochu unavení. Takže vám ještě jednou děkuju za váš čas a všechny vaše postřehy, bylo to hrozně zajímavý.

1.2 Informovaný souhlas s účastí ve výzkumu a se zpracováním osobních údajů

Informace o výzkumu:

Přihlásil/a jste se k účasti ve výzkumu formou focus group (moderovaný skupinový rozhovor) za účelem získání dat pro kvalitativní výzkum k diplomové práci Marty Pavlíčkové, studentky Ústavu informačních studií a knihovnictví na FF UK. Předmětem výzkumu je konzumace profesionálního videoobsahu mladými pracujícími, konkrétně sledování seriálů. Účast spočívá v jednom skupinovém rozhovoru v předpokládané délce 60 minut. Z rozhovoru budou pořízeny videozáznamy.

Informace o účastníkovi výzkumu:

Jméno a příjmení:

Datum narození:

Prohlášení

Já níže podepsaný/-á potvrzuji, že

- a) jsem se seznámil/-a s informacemi o cílech a průběhu výše popsaného výzkumu (dále též jen „výzkum“);
- b) dobrovolně souhlasím s účastí své osoby v tomto výzkumu;
- c) rozumím tomu, že se mohu kdykoli rozhodnout ve své účasti na výzkumu nepokračovat;
- d) jsem srozuměn s tím, že jakékoliv užití a zveřejnění dat a výstupů vzešlých z výzkumu nezakládá můj nárok na jakoukoliv odměnu či náhradu, tzn., že veškerá oprávnění k užití a zveřejnění dat a výstupů vzešlých z výzkumu poskytují bezúplatně.

Zároveň prohlašuji, že

- a) souhlasím se zveřejněním anonymizovaných dat a výstupů vzešlých z výzkumu a s jejich dalším využitím;
- b) souhlasím se zpracováním a uchováním osobních a citlivých údajů v rozsahu v tomto informovaném souhlasu uvedených ze strany Univerzity Karlovy, Filozofické fakulty, IČ: 00216208, se sídlem: nám. Jana Palacha 2, 116 38 Praha 1, a to pro účely zpracování dat vzešlých z výzkumu, pro účely případného kontaktování z důvodu zpracování dat vzešlých z výzkumu či z důvodu nabídky účasti na obdobných akcích a pro účely evidence a archivace; a s tím, že tyto osobní údaje mohou být poskytnuty subjektům oprávněným k výkonu kontroly projektu, v jehož rámci výzkum realizován;
- c) jsem seznámen/-a se svými právy týkajícími se přístupu k informacím a jejich ochraně podle § 12 a § 21 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, tedy že mohu požádat Univerzitu Karlovu v Praze o informaci o zpracování mých osobních a citlivých údajů a jsem oprávněn/-a ji dostat a že mohu požádat Univerzitu Karlovu v Praze o opravu nepřesných osobních údajů, doplnění osobních údajů, jejich blokaci a likvidaci.

Výše uvedená svolení a souhlasy poskytují dobrovolně na dobu neurčitou až do odvolání a zavazují se je neodvolat bez závažného důvodu spočívajícího v podstatné změně okolností.

Vše výše uvedené se řídí zákony České republiky, s výjimkou tzv. kolizních norem, a bude v souladu s nimi vykládáno, přičemž případné spory budou řešeny příslušnými soudy v České republice.

Potvrzuji, že jsem převzal/a podepsaný stejnopis tohoto informovaného souhlasu.

Dne:

Podpis: